

ÎN ȚARA CEREASCĂ

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 22

*****

ÎN ŢARA CEREASCĂ[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] AU PAYS DES CÉLESTES.

O solie la strâmtoare

Prin mările Chinei naviga o corabie mare ce flutura pavilionul francez.

Această navă, evident destinată să facă comerţ în Extremul Orient, era puternic înarmată şi echipată. Compania franceză pentru China, fondată cu câţiva ani în urmă, se reunise cu cea a Indiilor, şi această corabie îşi flutura în picul artimonului culorile sale. Echipajul părea să fie foarte atent, întrucât era de temut un atac al piraţilor chinezi.

Fuseseră încărcate toate tunurile, iar muschetele erau gata de tragere.

Ofiţerii şi mateloţii supravegheau cu atenţie coasta, care nu era prea îndepărtată şi de unde puteau să se desprindă în orice moment joncile încărcate cu piraţi.

Adânciţi în această preocupare, nu-şi întorceau defel privirea spre est, spre imensul ocean Pacific.

Curând, din partea aceea a apărut o corabie ce se apropia cu o iuţeală cu adevărat fantastică.

Noua corabie era lunguiaţă şi remarcabil de joasă, însă părea excepţional de trainic construită şi de o mobilitate de necomparat.

Nu se mai afla decât la câtva mile marine, când ofiţerii de pe corabia franceză, a căror atenţie fusese concentrată până atunci spre coastă, au observat-o deodată.

Ei au văzut cu uimire că era în întregime vopsită în negru şi că naviga cu toate pânzele, în pofida vântului violent.

Pe când se apropia cu iuţeala unei săgeţi, şi-a ridicat în vârful catargului mare un fel de ghem întunecat, care s-a desfăşurat într-o clipă şi a lăsat să se vadă un pavilion puţin obişnuit, pe al cărui fond negru ca şi cărbunele se desena un cap alb de mort, emblema eternităţii!

Pe bordul corăbiei franceze s-a răspândit de îndată o emoţie firească.

Servanţii bateriei au alergat la piesele din întrepunţi şi erau gata să trimită corăbiei negre o salvă de tun, de cum se va mai apropia. Însă aceasta a virat deodată de bord şi a coborât pavilionul negru, pe care l-a înlocuit imediat cu un steag alb.

— Nu înţeleg nimic, a exclamat căpitanul francez, din ce în ce mai nedumerit. Totuşi, acest pirat nu are intenţia să atace. Un

velier atât de rapid nu se teme că noi l-am urmări. Va dispărea repede din vederea noastră. Poate că-i o viclenie ca să ne adoarmă atenţia şi să ne surprindă mişeleşte, fără teamă? Atenţie! Iată că pune o barcă pe mare!

Într-adevăr, la câteva minute după asta, de pirat s-a desprins o ambarcaţie doar cu câţiva vâslaşi.

În faţă stătea în picioare un tânăr, cu o ţinută distinsă şi o privire întunecată. Purta o îmbrăcăminte de mătase roşie, o pălărie mare cu pene, de sub care se lăsau în jos buclele unui păr bogat, iar la şold îi atârna o sabie.

— Hei barcă! Opreşte! Cine sunteţi? a strigat căpitanul. De ce aţi schimbat pavilionul? Noi suntem în stare să ne apărăm. Marinarii francezi nu sunt lipsiţi de speranţa victoriei, chiar cu preţul vieţii!

— Ştiu, a răspuns omul îmbrăcat în roşu. Însă nu-i vorba de luptă. De altminteri, află că dacă n-aţi fi fost francezi, nu mi-ar fi trebuit mult ca să capturez nava voastră. Ar fi fost pentru mine o pradă uşoară, căci sunt Morgan, regele mării.

Oamenii ce i-au auzit de aproape vocea, în ciuda bravurii lor, s-au înfiorat aflând numele piratului.

Căpitanul nu era mai puţin inimos decât înfricoşătorul său vizitator, şi cu o voce răsunătoare a comandat oamenilor săi să-şi lase armele în jos.

— Ce vreţi, totuşi? i s-a strigat de pe dunetă omului din barcă, acum foarte aproape.

— Nimic altceva decât să vă avertizez, a răspuns mândru Morgan. Vin de de-a lungul coastei sudice şi am observat numeroase jonci de piraţi chinezi. Dacă am să vă dau un sfat, acesta este de a vă îndepărta cât mai mult de uscat şi s-o ţineţi pe est. De mine şi de alte corăbii ale mele nu aveţi de ce să vă temeţi. Morgan n-a atacat niciodată o corabie franceză. Ţineţi-vă deci în larg, în aşa fel încât să-i evitaţi pe chinezi, a căror superioritate numerică vă va zdrobi imediat.

Căpitanul francez care-l auzise de-acum pe Morgan spunând că nu atacase niciodată o navă franceză, a acordat toată încrederea spuselor regelui mării.

— Te cred şi voi fi foarte bucuros să-ţi mulţumesc la bordul meu, a strigat el. Urcă-te aici şi-ţi dau cuvântul că nici unul din oamenii mei nu te va atinge.

Căpitanul ţinea să-l vadă mai de aproape pe acest temut Morgan. Dorea cu ardoare să-l cunoască mai bine pe tânărul erou. Însă nu credea totuşi că invitaţia lui va fi atât de repede

acceptată. A fost mirat să primească imediat acest răspuns:

— Cuvântul unui francez valorează cât un jurământ. Mă urc la bordul tău.

Căpitanul a vrut să dea ordin să se arunce o scară din parâme, însă Morgan nu avea nevoie de pregătiri şi de scări. Într-o clipită a fost pe navă, dintr-un salt peste bastingaj.

— Iată-mă, a spus el fără ceremonie şi sunt mulţumit să mă găsesc între nişte oameni ca voi. Sunteţi compatrioţii bătrânului meu pilot, al prietenului meu credincios, bravul şi înţeleptul Andre, care m-a crescut de copil şi a rămas sfătuitorul, confidentul şi braţul meu drept. Eu îi iubesc pe cei care-l iubesc, pe acel al cărui inimă bate la fel ca şi a mea. Dar de unde veniţi? Mă socotiţi poate foarte curios, dar ceea ce mă miră, este că vă aflaţi atât de departe spre nord. Aţi fost până în Japonia?

— Nu, a răspuns căpitanul. Compania Chinei şi a Indiilor, căreia îi aparţine corabia ce o comand, n-are nimic de-a face cu Japonia, care ne este strict închisă. Însă ea a trimis în China o ambasadă în fruntea căreia se află domnul Jamontier, un mare comerciant din Pondichery. Din nefericire, nu s-a ţinut seama de reaua credinţă şi de cruzimea cereştilor.

— Ce vrei să spui? a insistat Morgan. Ambasada se află la bordul vostru sau se găseşte în China?

— Mai degrabă în cer decât la bordul meu! a replicat căpitanul cu amărăciune. Într-adevăr, trebuia să aducem ambasada în India. Însă au intervenit câteva lucruri, despre care nu am aflat decât un rezultat: în portul Canton am fost informaţi că ambasada s-ar afla la Nankin şi că nu se va reîntoarce cu noi. Domnul Jamontier şi suita sa sunt cu siguranţă reţinuţi împotriva voinţei lor la Nankin.

— Şi n-aţi reuşit să obţineţi de bunăvoie sau cu forţa punerea în libertate a ambasadei? a continuat Morgan, a cărui chip s-a mohorât.

— Asta ne-a fost cu totul cu neputinţă. La Canton am fost înconjuraţi de un mare număr de corăbii de război chineze, încărcate cu mii de barbari, şi mandarinul ne-a prevenit că era prudent să plecăm cât mai repede. La ce ne-ar fi servit să fim masacraţi? N-am fi putut aduce la Pondichery neplăcuta veste şi compania ar fi pierdut unul din cele mai bune bastimente. Am navigat deci spre nord sperând să putem face o demonstraţie ameninţătoare în faţa Nanchinului şi să intimidăm autorităţile chineze. Însă am găsit intrarea în Fluviul Albastru împiedicată de jonci înarmate de război, printre care ar fi fost o nebunie să

încercăm să ne apropiem de oraş, destul de aproape ca să-l bombardăm. Nu ne-a mai rămas, cu mare părere de rău, decât să luăm calea întoarcerii. Iată de ce ne-aţi întâlnit la această latitudine septentrională. Şi ceea ce-i mai dezolant decât toate, este soarta rezervată fiicei trimisului nostru principal, Antoinette Jamontier, care îl însoţea pe tatăl său şi care n-a vrut deloc să despartă de el!

— În aceste împrejurări este evident că într-adevăr, a reluat Morgan, nu ţi-a rămas decât să te înapoiezi la portul de care aparţii şi nu te condamn pentru asta. De acolo compania va trimite o flotă la Canton, ca să a le spună o vorbă acestor perfizi galbeni. Însă înainte ca expediţia să fie gata trebuie să treacă multă vreme. De-acum înainte, membrii ambasadei ar putea muri în chinuri înfiorătoare. Cu duplicitatea şi ferocitatea chineză trebuie să te aştepţi la orişice. Dar continuă-ţi drumul, căpitane. Voi vedea ce pot face pentru aceşti nefericiţi. Imperiul ceresc este populat de sute de milioane de locuitori. Asta nu mă face să mă înspăimânt. Cu corabia mea neagră voi ajunge pe coasta chineză şi îi voi învăţa o dată în plus pe galbeni să-l cunoască pe Morgan.

Toţi cei care ascultau erau foarte impresionaţi de acest om şi de limbajul său bărbătesc. Într-adevăr, era un pirat, însă în acelaşi timp un prieten şi un erou, al cărui curaj de leu trezea tuturor uimire şi admiraţie şi care respectase întotdeauna drapelul francez.

Însă Morgan se grăbea să meargă unde-l chema datoria.

— Adio! le-a spus el. Urmaţi-mi sfatul. E vorba de salvarea voastră. În ce mă priveşte, voi continua să navighez spre vest.

Căpitanul i-a întins lui Morgan mâna, dar acesta aproape că a şovăit să i-o ia.

— Sunt un şef de piraţi, a spus el. Poate că vei regreta că mi-ai întins mâna.

— Niciodată! a reluat comandantul navei franceze. Am reuşit în sfârşit să cunosc în tine un om cu totul diferit de cel care este reprezentat uneori. Ia această mână sinceră! Eşti o fiinţă minunată, căpitane, Morgan, şi nu mai puţin viteaz şi fără teamă şi fără reproşuri, apărătorul celor slabi şi protectorul oprimaţilor.

Chipul lui Morgan trăda, deşi se reţinea, o anumită emoţie. El a strâns cordial mâna căpitanului, a făcut un semn prietenesc ofiţerilor şi echipajului şi a coborât în barcă, împinsă repede de rame spre corabia neagră. În timpul acestui drum rapid, Morgan şi-a expus proiectul alesei sale echipe de vâslaşi. Printre ei se

aflau trei cărora le arăta în toate ocaziile o preferinţă aparte. Aceştia erau Corneille, de fapt Cornelius, ruda bătrânului pilot Andre, pe care-l îl înlocuia în caz de nevoie, Iacob, un tânăr scandinav de familie bună şi cu o educaţie excelentă, al cărui gust de aventuri şi de întâmplări riscante îl făcuseră să se înroleze în echipajul celebrului pirat, şi în sfârşit Klas, despre care noi am vorbit adesea, un flăcău gras, solid şi devotat, care în numeroase împrejurări critice îi aduseseră lui Morgan servicii mari.

Cornelius s-a întors spre Klas, a cărui aparenţă de ţăran grosolan şi greoi era înşelătoare şi care dăduse atâtea dovezi de spirit practic şi curaj chibzuit, se expunea glumelor proaste ale echipajului. Dacă se glumea încă, asta se făcea din obişnuinţă şi cu o familiaritate prietenească ce inspira stimă tuturor.

— Bucură-te, bătrâne Klas! i-a spus deci Cornelius cu jumătate de voce, care vâslea lături de el. Se va merge în China şi fără îndoială vom rămâne acolo câtva timp. Cu siguranţă că vei vedea nişte lucruri care îţi vor perfecţiona educaţia, deja foarte ridicată, trebuie să recunosc. Însă, vai! De îndată ce ni se vor termina alimentele, va trebui să ne mulţumim cu mâncărurile plăcute la nebunie de aceşti rafinaţi de chinezi. Şi s-ar putea să nu fie pe gustul tău, mare mâncău!

— Aşa-i, chestiunea mâncărurilor mă interesează întotdeauna. Ei bine! Spune-mi puţin ce ne-ar oferi chinezii în mod obişnuit?

— Nu ceva variat, bătrâne! Mai întâi orez, apoi orez şi mereu orez!

— Într-adevăr, masa-i slabă şi puţin substanţială! Să vedem! N-au şi porc şi carne de vită?

— Pe naiba! Cât eşti de neştiutor! Chinezii nu cunosc toate acestea. Dar totuşi, de ce nu te mulţumeşti cu legume, lacomule? Îţi trebuie în fiecare zi carne? De fapt, mă gândesc că chinezii au şi feluri cu carne, însă de o delicateţe puţin aparte, îţi vei da seama curând. Îţi ofer ca exemplu şoarecii mari şi cu osânză, şobolanii cu coada lungă, la fel de mari ca nişte pisici tinere. Chinezii se pricep de minune să-i îngraşe şi să-i prăjească la frigare. Iată carnea cu care se ospătează un chinez, dragul meu Klas. Ei bine! Nu te lingi pe buze de pe acum la gândul meniurilor tale?

— Ptiu! Mă dezguşti, i-a răspuns Klas fără nici o ceremonie. Însă nu te cred. Tu mi-ai povestit deja atâtea şi am văzut mereu la urmă că poveştile şi celelalte erau mult exagerate.

— Aşa crezi? a făcut Cornelius cu un aer mirat. Să vedem! Cu

ce te-am minţit Iacob şi cu mine? N-ai vrut să crezi defel că pe insulele Fidji se aflau canibali şi ai fost gata să fii făcut bucăţi şi să le oferi un ospăţ minunat. Ceea ce ţi-am spus era purul adevăr. Când vom fi în China va trebui să trăieşti cu orez. Şi dacă vrei altceva, n-ai decât să mănânci şoareci şi şobolani. Însă da, iubitule! La acest regim poate vei slăbi un pic. Asta nu-ţi va face rău, dimpotrivă. Cu siguranţă că vei fi mai puţin gras, de nu-ţi vei crede ochilor!

Klas a slobozit un oftat uşor în faţa spuselor, care nu-l făceau să întrevadă un viitor foarte vesel, cel puţin sub raport culinar. Însă în privinţa asta nu se opunea. Morgan îşi dăduse ordinul. Deci la drum spre coastele Chinei. Şi într-o eventualitate, Klas va arăta că era un brav, nu numai la stomac, ci şi la inimă!

De cum a ajuns la corabia neagră, barca a fost urcată la locul ei pe hobane, aceasta punând capul spre coasta imperiului ceresc, unde ambasada companiei franceze a Indiilor, dacă ea nu murise între timp, era ameninţată cu cea mai tristă soartă.

Perfidie chinezească

La câteva zile după ceea, corabia neagră era ancorată în portul Canton, unde apariţia ei a trezit cea mai firească şi mai mare curiozitate.

O corabie de această formă era un lucru în întregime nou pentru chinezi, care au alergat din toate părţile cu grelele lor jonci ca să examineze mai de aproape un bastiment ce li se părea atât de bizar.

Galbenii ar fi vrut să vină chiar la bord, dar Morgan le-a tăiat repede toate ambiţiile de acest fel.

— Dacă vreunul va încerca să se prezinte pe punte, va fi imediat aruncat în apă! a declarat el chinezilor, din care câte unul cunoştea spaniola. La cea mai mică manifestare de duşmănie împotriva corăbiei mele, voi trimite o salvă de artilerie, care vă va face să vă pierdeţi vederea şi auzul. Am de comunicat un mesaj important.

După acest discurs joncile chinezeşti s-au ţinut prudent deoparte, ştiind că nu trebuiau să-l înfrunte pe Morgan şi că el şi-ar fi reglat repede socotelile cu cei care depăşeau limita pe care o marcase.

Sub influenţa acestei temeri, ei s-au grăbit să transmită dorinţa lui Morgan. După o lungă şovăială, mandarinul s-a declarat gata să-i acorde o audienţă căpitanului piraţilor.

Morgan nu se temea deloc, însă nu vedea nici un folos să pătrunde fără teamă în inima unui oraş de peste jumătate de milion de locuitori. Ar fi făcut-o totuşi, însă guvernatorul care părea să se teamă să lase să fie văzut un european în interiorul oraşului cu fortificaţiile său, a stabilit el însuşi locul întâlnirii, o mică insulă de pe fluviu, spunând că acolo îl aştepta bucuros pe Morgan şi suita lui. Fireşte, cei doi s-au prezentat sub protecţia drapelului alb, o mărturie a intenţiilor paşnice. Morgan era foarte decis să respecte drapelul de parlamentar, chiar dacă chinezii s-ar servi de el ca să-şi ascundă vreo intenţie vicleană. Poate că, totuşi, înainte de toate, ar avea de gând să obţină vreun demnitar chinez, deţinut de europeni ca prizonier sau ostatic în schimbul membrilor ambasadei.

Însă el nu s-a oprit la această eventualitate. În China se face puţin caz de viaţa omenească. Aşa încât nu putea fi vorba de a se deţine în captivitate vreun chinez, indiferent de rang, sub

ameninţarea morţii. Ostaticii ar fi fost repede înlocuiţi în funcţiile ce le ocupau şi acest popor excitabil şi răzbunător n-ar fi renunţat să-şi satisfacă răzbunarea pe membrii ambasadei.

Deci, Morgan a căutat alte mijloace la care ar putea recurge mai sigur. Această preocupare îl obseda, când urmat de câţiva camarazi, a ajuns la insula de întâlnire cu guvernatorul din Canton.

Guvernatorul era un mandarin de rang înalt. Foarte în vârstă, foarte binevoitor, peste măsură de politicos, la fel ca şi escorta sa. Şi comportarea şi cuvintele îi ascundeau perfect adevăratele sale gânduri. Vorbea destul de bine spaniola şi Morgan a putut uşor să se întreţină cu el.

După schimbarea banală a primelor complimente, guvernatorul s-a informat de scopul vizitei ce o făcea căpitanul la Canton.

— O ambasadă a companiei franceze din Indii este reţinută la Nankin, evident contra voinţei sale, a răspuns Morgan. Am venit aici ca să cer punerea imediată în libertate a acestei ambasade, fără de care voi face să se simtă în China puterea mea. Ar fi groaznic şi nu o fac, potrivit obiceiului meu, decât când sunt victima unei nedreptăţi sau sfidări neruşinate, ori a unei practici de nesuportat. Nici o navă nu va putea să facă traficul de coastă.

Guvernatorul nu s-a emoţionat în faţa acestei declaraţii.

S-a mulţumit să surâdă prieteneşte, însă în privire i-a apărut un perfid gând ascuns.

— Am auzit şi am înţeles totul, a reluat el cu o voce dulceagă şi regret adânc că nu pot îndeplini dorinţa căpitanului european. Într-adevăr, sunt guvernatorul acestui oraş, dar în acelaşi timp sunt supus ordinelor viceregelui cu reşedinţa la Nankin, pe lângă care se găseşte ambasada de care mi se vorbeşte. Faţă de vicerege eu nu sunt decât un câine, un vierme târâtor, un zero. Dar de ce, căpitane european, te preocupi atât de mult de înapoierea acestei ambasade? Membrii acesteia sunt bine trataţi şi odată terminate negocierile vor fi liberi să se reîntoarcă neatinşi, urmând drepturile omului pe care le invocaţi. Pentru ce te grăbeşti atât de mult să-i revezi? Ambasadele care vin în interiorul Chinei peste frontierele noastre sunt adesea reţinute mai mulţi ani la Nankin. Suntem mai răbdători şi nu ne grăbim, căci avem multe de făcut!

Un asemenea final nu putea să-l satisfacă pe Morgan. El s-a enervat şi şi-a reînnoit ameninţările. Dar totul a rămas fără rezultat în faţa recii curtoazii a acestor chinezi, născuţi diplomaţi.

Micul grup ce-l însoţea pe Morgan a înţeles totul, în afară de Andre, de nepotul său Cornelius şi de tânărul Klas. În timp ce căpitanul şi mandarinul discutau, mucalitul Cornelius a crezut că era o ocazie favorabilă ca să continue educaţia credulului său camarad.

— Ascultă, Klas, i-a şoptit el cu viclenie naivului ţăran, am să-ţi mai destăinui un secret. N-ai dori nişte cozi mari de şobolan? Acestea fac parte din hrana lor. Şi când, ceea ce nu va întârzia mult, vei trăi un timp cu şobolani şi şoareci, fii atent la asta, îţi vei vedea tot părul căzut, în afară de un smoc, care se va prelungi ca şi coada unui chinez. Şi dacă vei muri aici din pricina acestei cozi, zeul Buddha te va căuta şi te va duce în paradisul lui, în timp ce diavolul te va trage de picioare ca să căzi în cazanul său. De altfel, tu eşti bine croit şi te vei odihni acolo foarte bine.

Sărmanul Klas n-a cutezat să ceară retragerea acestor baliverne şi l-a trecut o sudoare rece.

— N-am să mănânc nici şoareci, nici şobolani, a spus el în sfârşit. Chiar dacă am rămâne zece ani în această ţară! Nu voi mânca decât orez devenind mai uscat decât o mumie egipteană! Nu sunt încă aproape să am o coadă de chinez! N-am ambiţia să fiu obiectul râsului general! Nici o persoană cu minte nu va vrea mai mult decât mine!

— Linişteşte-te, bătrâne, mănâncă liniştit şoareci şi şobolani, a reluat Cornelius, care se reţinea cu greu să nu râdă. După toate, asta nu-i chiar atât de rău. Ai putea oricând să te căsătoreşti cu o tânără şi drăguţă chinezoaică. Ele sunt obişnuite cu acest supliment. Îl găsesc chiar elegant şi de bun ton. Şi într-adevăr! În China se află nişte mutrişoare drăguţe. La cină se mănâncă şoareci albi. E un fel de mâncare extraordinar, cum nu se poate mai căutat. Fii atent! Pariez că în bărcile din jurul şalupei se află deja nişte traficanţi gata să ne vândă acest articol rar. Eu am să-mi cumpăr pentru mine. Va trebui ca şi tu să te obişnuieşti cu asta.

— Cornelius, a mugit Klas scos din fire, dacă nu încetezi cu glumele tale proaste, te arunc în apă! Şi asta m-a făcut să mă gândesc la un lucru: nu trebuie să omitem peştii de aici. Îi voi pescui şi-mi voi închipui că mănânc porc şi carne de vită.

— Te înşeli, dragul meu. Aici nu există peşti, în afară de rechini şi tu i-ai pipăit de-acum. Nu, zadarnic cauţi o portiţă de scăpare. Ce ai spune tu mâine seară de câţiva şoareci bine prăjiţi?

Era timpul ca Cornelius să se ţină la bună distanţă de Klas, căci acesta ajuns la capătul răbdării, şi-a crispat pumnii şi de acolo unde se afla, a dezonorat, nici mai mult, nici mai puţin decât piciorul calului lui Attila.

În timpul acestei întâmplări, Morgan continuase negocierile cu mandarinul, însă fără avantaje apreciabile. Vicleanul galben rămânea de neclintit. Era politicos şi mlădios ca o anghilă, însă nu voia defel să promită că va trimite viceregelui din Nankin mesajul europeanului.

— Gândeşte-te, repeta Morgan, la răul ce-l pot face şi pe care îl voi face. Cu corabia mea neagră voi distruge sute din joncile voastre.

— China este mare şi întinsă peste tot, a replicat nepăsător chinezul. Nu poţi să fii pretutindeni în acelaşi timp. Şi dacă străinul alb îşi imaginează că cu vasul său ar fi capabil să dea nişte lovituri puternice, eu îl sfătuiesc să se îndrepte spre Yang tse Kiang, altfel spus, Fluviul Albastru, şi să arunce ancora în faţa oraşului Nankin. Fluviul este lat şi adânc şi pot să-l urce cele mai mari corăbii de pe mare. Dacă europeanul reuşeşte în această încercare, viceregele îi va aprecia puterea. Însă oricât ar naviga de-a lungul imenselor sale coaste, mă tem mult să nu se facă de râs cu ameninţările sale.

Era o sugestie vicleană care ascunde cu siguranţă vreo cursă. Însă Morgan, cu temperamentul lui înflăcărat, a prins cum se spune, mingea dintr-un salt şi şi-a dat seama, însă cu dispreţ, de subînţelesul perfid al propunerii mandarinului. Totuşi, de ce nu? Cunoştea laşitatea chinezilor. Într-adevăr, acesta era un plan făcut ca să-i placă, acela de a urca marele fluviu pe corabia neagră şi de apărea dintr-o dată în faţa imensului oraş, desfăşurând sub ochii chinezilor drapelul negru cu cap de mort şi urmându-şi până la capăt intenţiile.

Cu acest gând, Morgan s-a despărţit de guvernator. Între timp, traficanţii chinezi asediaseră deja corabia, oferind tot felul de mărfuri. Cornelius şi Iacob, care nu pierdeau din vedere farsele la adresa lui Klas, au prins cu satisfacţie ocazia ce le oferea un bătrân comerciant, care vindea într-adevăr şobolani şi şoareci de o dimensiune perfectă pentru ospăţul unui popor galben.

În câteva minute, ei au cumpărat o duzină de aceşti rozători cu coadă lungă, pe care i-au pus-o cu grijă într-o tigaie mare de prăjit, în care îi plăcea lui Klas să prepare de fiecare dată când putea feluri de mâncare după gustul lui, în afară de regimul obişnuit.

Cei doi glumeţi ai noştri au aşteptat după aceea cu nerăbdare rezultatul amabilei lor atenţii. Nu s-au înşelat în presupunerea lor. Corabia se pregătea de drum spre nord, când deodată au auzit din bucătărie un strigăt de furie. Şi imediat a apărut Klas întărâtat şi fluturând în aer tigaia plină de rozătoare, pe care meşterul bucătar începuse deja să-i prăjească.

— Ce farsă mârşavă! a strigat el aruncând un şoarece atât de violent, încât s-a lipit cu plesnet de obrazul lui Cornelius, care nu a avut vreme să se ferească de lovitură.

Morgan era de-acum în bucătărie şi Andre venea alergând la zgomotul certei.

— Imaginaţi-vă ce tâmpenie! a strigat Klas. Cornelius şi cu Iacob au introdus nişte şoareci şi şobolani chinezeşti în tigaia de prăjit, ca să mă obişnuiască să-i mănânc, au spus ei. Însă eu, eu nu vreau! Nu vreau să-mi crească o codă chinezească, nu, cu nici un preţ!

— Linişteşte-te bravul meu Klas, a spus Andre, care şi el îşi păstra cu greu seriozitatea. Acesta nu-i un fel rău de mâncare pe cât îl crezi. Te asigur că în China este socotit o mâncare aleasă şi de mare gust. Deja, de mai multe ori m-am aflat în apele chineze şi am servit fără greutate această hrană specială. Chinezii îngraşă aceste mici animale cu mare grijă şi într-un mod pe care nimeni nu-l respinge. Ei nu-i hrănesc decât cu legume şi plante aromatice, în aşa fel încât le dispare orice gust rău. Am sfârşit prin a ne obişnui foarte bine cu ei şi nimeni dintre noi nu se strâmba când ne erau serviţi. În ce priveşte coada chinezească ce creşte la cei care-i mănâncă, asta nu-i decât o glumă proastă din partea celor doi camarazi, care au abuzat de naivitatea ta. Vezi bine că eu, care i-am mâncat de foarte multe ori, nu am nici o coadă pe vârful craniului, care-i ca palma de la mână!

Această demonstraţie înţeleaptă l-a liniştit pe Klas. El a ridicat animalul, l-a repus în tigaie şi s-a întors grăbit în bucătărie, de unde a ajuns curând un miros apetisant ce lăsa gura apă mateloţilor care treceau pe acolo.

Cornelius a alergat să-l caute pe Iacob.

— N-ai să mă crezi, i-a spus el. Totuşi este adevărat. Klas şi-a prăjit cum trebuie şoarecii şi şobolanii săi. Am mers acolo chiar eu ca să văd. Nimic nu este mai real. De altminteri, unchiul meu, bătrânul Andre, trebuie să aibă dreptate. Aceste gângănii nu par a fi atât de rele pe cât se spune. Vom verifica o dată în plus proverbul: râde mai bine cine râde la urmă. Pe cât se pare, noi suntem cei păcăliţi de farsă. I-am oferit lui Klas o friptură cu care

se înfruptă spre paguba noastră.

— Din partea mea, nu-i vreau decât binele. Ne-a făcut să râdem de ajuns. Îi suntem datori pentru asta!

Între timp corabia îşi urma rapid cursa înspre nord, spre vărsarea în întinsul Yang tse Kiang, unde Morgan încerca să execute una dintre cele mai îndrăzneţe şi îndemânatice lovituri, cu care era obişnuit. Urmând programul trasat în chip ironic de către mandarinul din Canton, el era hotărât să urce cu cutezanţă cursul fluviului, să arunce ancora în faţa colosalului oraş Nankin şi aici să ceară să fie eliberaţi imediat trimişii companiei franceze şi indiene.

O lovitură îndemânatică

Se scurseseră mai multe zile printr-o navigaţie continuă, când într-o dimineaţă echipajul corăbiei a observat culoarea albastră a mării pe o întindere imensă. Morgan nu cunoştea cauza. Această culoare provenea din apele albăstrui ale Yang tse Kiangului, care este cum se ştie Fluviul Albastru, având culoarea mării până la mai multe mile de ţărm.

La ordinul căpitanului, Andre a dat o lovitură de mână barei de la cârmă, şi corabia neagră, împinsă de un vânt vioi, s-a întors spre coastă, în direcţia vărsării în Fluviul Albastru, pe malurile căruia, mult mai departe pe uscat, este situat oraşul Nankin.

Intrarea pe fluviu nu era defel foarte pitorească. Atât cât de departe ajungea vederea, nu se observau în dreapta şi în stânga decât malurile joase şi râpoase ale fluviului, acoperite pe ambele părţi de lucrări de fortificaţie, în principal din pământ, toate prevăzute cu tunuri. Dar aceste forturi destinate să apere locul de revărsare, păreau aproape abandonate. Se întrevedeau pe ici şi colo câţiva cereşti, care aveau un aer de hoinari. Şi în tot cazul, contemplau cu curiozitate ciudata corabie, ce urca fluviul cu o iuţeală, de care nu aveau idee.

Morgan se gândise că forturile de pe maluri vor trage asupra corăbiei. Însă dacă aceasta ar fi fost intenţia galbenilor, tunarii ar fi ajuns mult prea târziu la posturi. Corabia neagră înaintase departe de multă vreme, atunci când cereştii au crezut de cuviinţă să dea alarma şi să cheme sub arme garnizoana.

Până atunci nu intervenise nimic neaşteptat, cu toate că pe ţărmuri se vedeau uneori adunări de chinezi ce priveau surprinşi ciudata corabie neagră, care continua să urce rapid fluviul.

În ceea ce privea mărimea acestui curs de apă, guvernatorul din Canton nu minţise. Nu uitase nici de lăţimea, nici de adâncimea lui şi corabia neagră nu întâlnea nici un baraj, nici alte greutăţi. Mateloţii de la bompres făceau sondaje şi găseau mereu o adâncime destul de mare.

În decursul drumului au fost întâlnite jonci grele chinezeşti înarmate cu tunuri numeroase.

Nici una n-a încercat să bareze calea corăbiei şi nu s-a arătat gată să tragă asupra ei.

Echipajul lui Morgan nu era nici supărat, nici foarte surprins. Cornelius şi Iacob, care vedeau întotdeauna totul în roz, declarau

că nimic nu era mai firesc.

— Le inspirăm o teamă salvatoare, spuneau cei doi glumeţi. Galbenii nu sunt decât nişte fricoşi. Nu ne vor opune cel mai mic obstacol în drumul nostru.

Nu la fel era şi modul de a vedea al lui Andre, care cunoştea din experienţă viclenia şi duplicitatea chinezilor.

— Nu vă bucuraţi prea devreme, le-a spus celor doi tineri nebunatici, care într-adevăr, vorbeau cu prea mare autoritate. Aşteptaţi până la sfârşit. Se înţelege, chinezii ne lasă să intrăm. Sunt chiar convins că ne vor permite să ajungem fără încurcături până la Nankin. Însă, reîntoarcerea va fi un alt cântec. Garantez că deja au trimis ştafete ca să adune soldaţii mongoli manciurieni. Aceştia nu sunt luptători de dispreţuit şi noi n-am văzut toate muştele ce ne vor pişca.

În pofida vitezei sale, corabia neagră a navigat totuşi trei zile cu un vânt mereu favorabil, ca să se apropie de capătul călătoriei. Morgan se temea să nu ajungă prea târziu şi să afle când va arunca ancora că europenii fuseseră executaţi.

Au apărut primele raze ale celei de a patra zi. Pe corabia neagră toată lumea se afla la postul său. Totul era pregătit pentru orice eventualitate. În depărtare se vedeau apărând o îngrămădire întunecată, din loc în loc răsărind nişte umbre mai înalte şi în acelaşi timp s-a perceput un zumzet înăbuşit şi adânc, asemănător cu cel al unui stup gigantic. Era într-adevăr vuietul unui imens stup omenesc.

— Iată Nankinul, a strigat Morgan de pe înălţimea pasarelei de comandă. Dacă se menţine vântul, vom fi acolo înainte de o oră, în faţa acestui oraş unde sunt deţinuţi nişte oameni din rasa noastră.

— Vântul se menţine bine, a murmurat Andre, care ţinea bara cârmei. Suflă mereu dinspre răsărit. A făcut-o anume, cum nu se poate mai bine. Însă ar fi de dorit ca la reîntoarce să-şi schimbe sensul, altfel călătoria va fi îngrozitor de lungă. Căci cu mişcarea fluxului nu trebuie să ne bizuim pe curent.

Aşa cum spusese Morgan, după vreo oră au apărut o mulţime de jonci chinezeşti, evident ancorate foarte aproape de oraş, nu pe fluviu, ci pe un mare canal lateral, ce pătrundea adânc în interiorul uscatului. Acesta era vestitul canal imperial, care făcuse Nankinul un oraş de prim ordin.

Oraşul era înconjurat de un zid puternic, destul de lat pentru ca nişte cai şi o trăsură să poată trece pe el, ca pe faimoasele fortificaţii ale Babilonului, de foarte antică amintire.

Acest zid monstruos furnica pur şi simplu de oameni ce strigau şi gesticulau la vederea detestaţilor diavoli albi.

Piraţii se neliniştеau prea puţin de asta. Ei îşi ţineau ochii fixaţi pe Morgan şi îi aşteptau ordinele. El calm şi cu fruntea senină, îndeplinea ca pe un lucru obişnuit această acţiune îndrăzneaţă fără asemănare, aceea de a se aventura cu o singură corabie chiar în inima milenarului imperiu.

— Daţi drumul la ancoră! a strigat cu voce tunătoare. Vom rămâne aici. La cabestan, bravii mei!

Manevra a fost executată cu rapiditatea şi cu precizia ce-i caracteriza pe mateloţii săi. Şi dintr-o clipire de ochi ancorele au coborât cu huruit de lanţuri pe fundul fluviului, în mijlocul căruia corabia a rămas nemişcată.

În acelaşi timp au căzut şi pânzele. Însă Morgan nu a arborat nici un pavilion. Nu voia să ridice pavilionul negru decât atunci când ar fi fost inevitabilă o luptă şi după ce s-ar fi epuizat toate mijloacele de negociere.

La început, chinezii nu s-au aventurat în vecinătatea corăbiei negre. Se zbăteau ca nişte diavoli, cu mare tămbălău de tobe, trompete şi goarne, susţinute de gonguri enorme, evident cu intenţia de a înfricoşa pe supărătorii vizitatori. Însă piraţii nu făceau decât să râdă de această zarvă asurzitoare. Pentru ei nu exista o manifestare mai serioasă decât atunci când începeau să vâjâie proiectilele.

Numeroasele jonci de război ce se observau pe fluviu şi canal nu dădeau defel impresia că vor să se măsoare cu corabia neagră, cu toate că echipajele lor nu prea se arătau prietenoase.

Klas era, bineînţeles, urcat pe punte. El a întrebat nu fără şovăială, pe cei doi camarazi, mereu gata să râdă, ce se va întâmpla cu el dacă îi va creşte o codă chinezească.

— În ce mă priveşte, nu mă văd cu ea. Am tot părul în stare naturală. Însă în ce priveşte şobolanii, ce mai încolo! Am făcut o încercare pe o mică farfurie şi trebuie să recunosc că bătrânul Andre are dreptate. N-au fost defel răi. Dimpotrivă, am crezut că mănânc un porc gras. Stomacul meu s-a obişnuit perfect cu ei.

Iacob nu ştia ce să răspundă, iar Cornelius tăcea mâlc. Dar şi-a spus în sine, zâmbind răutăcios.

— Triumfă, camarade Klas! Nu pierzi nimic dacă aştepţi. Îţi vom face o farsă care îţi va închide pliscul, stimulându-ţi marea ta poftă de mâncare. Asta nu va întârzia mult. Vom găsi cu siguranţă ocazia în timpul şederii noastre în ţara cerească.

Corabia neagră era de-acum de mai multe ore în faţa

Nankinului şi locuitorii nu păreau defel să facă o mai mare cunoştinţă cu noii veniţi.

Deja piraţii începeau să se neliniştească. Câte unii voiau chiar să tragă nişte lovituri de tun asupra porţilor ecluzelor pentru a-i face să iasă pe galbeni din toropeală şi să-i trezească la realitatea situaţiei. Însă Morgan se gândea că trebuia să aştepte.

Şi avea dreptate. Puţin înainte de amiază, de la ţărm s-a desprins o barcă ce ducea potrivit aparenţelor două personaje marcante, ale căror veşminte erau acoperite cu broderii bogate. Aceştia n-au ajuns până la corabie şi s-au oprit în apropiere, vâslaşii punând ambarcaţia în mijlocul curentului.

Unul din cei doi chinezi de rang mare a strigat către corabie şi a întrebat care era obiectul vizitei străinilor.

Îndrăzneţul căpitan de piraţi a repetat fără şovăială cererea pe care o adresase deja guvernatorului din Canton.

Chipul chinezului a luat deodată o expresie gravă şi rigidă, care putea fi calificată chiar duşmănoasă. Cei doi mandarini, după ce au schimbat câteva cuvinte, au ridicat din umeri şi la un semn uşor, vâslaşii şi-au reluat calea spre ţărm, fără să se dea vreun răspuns.

— Asta nu prevesteşte nimic bun, a declarat bătrânul Andre ce se afla alături de Morgan. Ticăloşii te-au înţeles foarte bine, însă nu au conştiinţa împăcată. Să pariez că deja i-au trimis la moarte pe membrii ambasadei? Altfel ar fi răspuns câte ceva.

Faţa lui Morgan s-a întunecat într-un mod îngrozitor.

— Dacă aş fi sigur de asta, aş da imediat un exemplu fără precedent, a spus el. Însă nu am nici o dovadă a acestei crime şi prin urmare, nu pot încă să-mi asum rolul de răzbunător. Dacă francezii mai sunt în viaţă, acesta ar fi un mijloc perfect de a le grăbi moartea. Trebuie să procedez în altfel ca să descopăr adevărul. De altminteri, hotărârea mea este de-acum stabilită în această privinţă.

— Totuşi, ce socoteşti că trebuie făcut, căpitane, a întrebat bătrânul Andre, înfricoşat de pe acum, căci era convins că Morgan avea din nou să se arunce într-una din întreprinderile sale de o îndrăzneală nebunească, care, se gândea devotatul pilot, aveau să se sfârşească într-o zi sau alta prin a-i fi fatală.

— Mă voi duce pe uscat, a răspuns Morgan cu calm şi pe un ton hotărât. Mă voi strecura în oraş, sau cel puţin în una din suburbii. Nu vreau să am decât puţini însoţitori, cât mai puţin numeroşi cu putinţă. Cel mai bine ar fi să nu iau cu mine decât un om.

Andre şi-a înălţat mâinile şi a spus pe un ton implorator:

— Căpitane, a strigat el, te conjur, nu împinge lucrurile prea departe! Eşti născut sub o stea favorabilă. Eşti un viteaz şi întreprinzător până la un punct unde nu găseşti nici un alt om cu care să te compari. Însă toate au nişte limite, mai ales în reuşita în viaţă. Nimic nu este mai nesigur ca ea. Cum să mergi fără o escortă puternică prin acest oraş imens? Cereştii te vor trata cum tratează pe toţi europenii. Ei te vor masacra mişeleşte.

— Aici e vorba de a folosi şiretenia, dragul meu Andre. De altfel, te opui fără rost. Hotărârea este luată şi în acelaşi timp irevocabilă. Trebuie şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ambasada. Pentru asta merg pe uscat şi mai înainte de toate, cel puţin nu fi împotriva mea, pentru că voi pătrunde chiar în interiorul acestui oraş.

Pe o cale primejdioasă

Morgan ştia, atunci când trebuia, să alieze prudenţa cu îndrăzneala. Să rişte în Nankin cu îmbrăcămintea lui bătătoare la ochi, chiar şi noaptea, era o curată nebunie. Trebuia deci să se deghizeze. În această privinţă eroul nostru a ştiut să tragă folos din variatele sale cunoştinţe. Morgan cunoştea că în Nankin se întâlneau şi se loveau pe stradă numeroşi negustori din India. Aceşti oameni aveau aproape acelaşi chip ca şi al lui. Era de ajuns să-şi bronzeze un pic pielea şi asemănarea ar fi fost completă. Îl interesaseră chestiunile etnografice, şi prin nişte schimburi, îşi făcuse rost de o colecţie de costume ale diferitelor populaţii. Îi era deci uşor să-şi aleagă ceea ce îi dădea înfăţişarea unui comerciant hindus de rasă albă.

Îi trebuia un tovarăş şi alegerea nu a fost prea grea. Planul odată făcut, el l-a chemat pe Klas.

— Ascultă, băiete, am să merg în oraşul acesta, vrei să mă însoţeşti?

— Cu cea mai mare plăcere, căpitane, a răspuns Klas beat de bucurie şi de mândria de a fi fost ales de şeful său. În acelaşi timp, el le-a aruncat lui Cornelius şi Iacob o privire de triumf. Căpitane, sunt gata să te urmez până la moarte.

— Nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta. Eşti un flăcău viteaz, un băiat brav. Motivul pentru care m-am gândit la tine este acela că tu ai un pic ceva asemănător ca un cap de mongol. Ţi se vor vopsi faţa, gâtul şi mâinile cu galben de către bătrânul Andre, care se pricepe la asta. Apoi te vei împopoţona cu un costum de mongol, sub care îţi vei ascunde un pistol şi sabia de abordaj. Fii gata pentru această seară şi pregăteşte-te să joci rolul servitorului meu mongol, în timp ce eu mă voi transforma într-un traficant hindus. Esenţialul va fi ca tu să nu spui nici un cuvânt fără permisiunea mea, şi asta nu-i deloc surprinzător, căci mongolii sunt oameni tăcuţi, care îşi descleştează rareori dinţii.

Asta i-a plăcut extrem de mult lui Klas. Însă în timp ce Morgan se retrăgea în cabina sa, bravul băiat a mai îndurat glumele proaste ale celor doi camarazi, poate puţin cam geloşi.

— Ei bine! Klas, iată-te promovat mongol de primul rang, a exclamat Iacob. Nu-ţi spun eu asta, ci chiar căpitanul în persoană. Şi judecând, bine, nu mă miră deloc. Eu m-am şi gândit de ce. Ai ochii mici, parcă găuriţi de sfredel şi pleoapele

uşor strânse. Buzele îţi sunt groase şi gata de mâncare şi în plus ai un nas, un adevărat nas turtit de chinez. Hei, camarazi, trăiască Klas, mongolul de la bord!

Klas a sărit furios şi a alergat după răutăciosul glumeţ, ridicându-şi enormii pumnii, care cu siguranţă i-ar fi făcut vânătăi pentru multă vreme, dacă Iacob, cu o agilitate de maimuţă, nu s-ar fi refugiat sus pe o scară de parâme, unde Klas nu putea să-l urmărească decât cu greu şi fără nici un folos.

Seara, Klas încă furios de poznele celor doi mucaliţi, însă având conştiinţa importantului rol pe care avea să-l joace, l-a găsit pe bătrânul Andre, care-l aştepta şi voia să o termine repede. Pilotul îşi pregătise de dinainte vopseaua, şi i-a mânjit faţa, gâtul şi mâinile lui Klas fără prea multă ceremonie, în aşa fel încât să-i dea aparenţa unui celest murdar.

— Ei bine! Iată-te vopsit, băiete. Asta va dura vreo câteva zile cel mult. Pune-ţi acum aceşti papuci de fetru şi îmbracă boarfele astea bălţate, apoi acoperă-te pe cap cu această pălărie chinezească.

— Şi coada? a adăugat Klas, cu o oarecare şovăială. Nu trebuie să am una?

— Îţi atrag atenţia, prietene, a spus Andre surâzând, că mongolii nu poartă coadă. Aceasta-i un adaos şi apanajul adevăraţilor chinezi. Chiar şi căpitanul, care este hindus, şi care vine din Indochina, nu o va purta.

Klas era mulţumit cu deghizarea sa. Şi-a ascuns armele sub roba bălţată, cu mâneci lungi şi largi şi s-a dus să fie văzut în baterie, unde erau adunaţi cea mai mare parte din piraţi. Aceştia erau gata să se prăpădească de râs văzându-l pe acest mongol. De fapt, asemănarea era cu totul reuşită, îndeosebi atunci când Klas şi-a agitat lungile sale braţe.

Cu siguranţă că ar fi vrut să-i pedepsească pe cei mai zgomotoşi ce râdeau de el, şi a lăsat impresia că voia să alerge după aceştia, însă largile sale veşminte fâlfâiau şi îl împiedicau. Se temea să nu calce pe poalele lor şi să se întindă pe jos, ceea ce nu ar fi oprit râsetele.

Apariţia lui Morgan a pus capăt la totul. Căpitanul, îmbrăcat cu un costum splendid şi cu faţa vopsită cu ceva brun, părea să fie luat drept un hindus adevărat.

Adăugaţi la asta faptul că vorbea curent malaieza, de care se servesc adesea comercianţii din India şi Indochina. Nu cunoştea chineza. Dar spera să întâlnească pe cineva cu care s-ar fi putut înţelege şi care să-i dea informaţii dacă avea nevoie.

Andre i-a recomandat încă o dată respectuos şi stăruitor iubitului său căpitan să nu se expună prea mult, şi chiar să renunţe la proiectul său.

Însă cu temperamentul său înflăcărat, lui Morgan nu-i era uşor să se oprească de îndată ce-şi punea ceva în cap, şi spre ora unsprezece noaptea a dat ordin să fie dus fără zgomot pe uscat, împreună cu Klas.

A constatat cu plăcere că ceaţa ce se întindea pe fluviu îi favoriza întreprinderea, ascunzând cu totul barca, este adevărat, făcând-o să-şi păstreze mai greu direcţia.

— Iată, acolo să mă duceţi, spre luminile acelea neclare, de unde vine zgomotul acela înfundat, le-a spus Morgan mateloţilor, care înainte de pornire îşi înfăşuraseră vâslele în cârpe, ca să înăbuşe zgomotul.

Morgan se gândise la toate amănuntele planului şi n-a împărtăşit mirarea oamenilor săi, când în pofida ceţii, barca a abordat ţărmul şi piraţii au observat, foarte aproape, o deschizătură boltită ce dădea spre fluviu.

Aceasta era gura unuia din numeroasele canale ce brăzdau oraşul Nankin. Intrarea îi era barată, potrivit obiceiului chinezesc, de un grilaj de fier ce părea destul de ruginit. Ceea ce pentru alţii ar fi fost un obstacol de netrecut, nu era şi pentru Morgan, care cu o forţă de uriaş a îndepărtat cu o zdruncinare violentă grilajul batant, ale cărui numeroase bare, prevăzute cu ţepuşe din fier au căzut în apă cu un zdrăngănit de fierărie veche.

Din clipa aceea, trecerea era liberă, ca să pătrundă în interior şi să urce în oraş. Morgan a dat cu voce joasă ordin oamenilor săi să înainteze. Barca a alunecat în lungul canalului, a trecut pe sub zidul incintei şi s-a găsit deodată dincolo de marele zid, la marginea unui fel de cheu, unde mateloţii l-au debarcat pe Morgan.

Ambarcaţia era destul de mare şi putea să ia mai mulţi oameni decât cei care se aflau deja în ea. Aceasta era o precauţie a lui Morgan, care-şi luase toate măsurile în vederea oricărei eventualităţi.

— Veţi rămâne aici, sub bolta canalului, le-a spus el vâslaşilor până se va face ziua. Dacă nu revin repede, atunci înapoiaţi-vă la corabie şi vorbiţi cu bătrânul Andre, care a primit deja instrucţiunile mele cu privire la acest caz. De altfel, totul va fi în regulă. Adio! Aşteptându-mă, vitejilor, fiţi cât mai tăcuţi şi liniştiţi cu putinţă. Sunt sigur că chinezii nu vor bănui deloc prezenţa voastră.

Piraţii au rămas cu chipurile consternate când l-au văzut pe Morgan, urmat doar de Klas, coborând pe uscat şi apucând-o cu hotărâre pe prima străduţă.

În oraş aproape că nu era deloc ceaţă, în timp ce fluviul şi chiar canalul erau acoperite ca de un văl. Morgan şi Klas trecuseră dincolo de perdeaua de ceaţă, pe un drum destul de frecventat pentru o oră atât de înaintată.

Aceasta era o stradă, cum se află în toate marile oraşe, în mod deosebit destinată promenadelor. Aici se aflau hanuri, clădiri în care se juca teatru şi unde se făceau baluri. Pretutindeni se vedeau multe lanterne multicolore din hârtie, care de altminteri nu răspândeau pe stradă decât foarte puţină lumină.

Cei doi oameni ai noştri vedeau chinezi cu cozi lungi care intrau în localuri, ori se întorceau liniştiţi acasă.

Morgan şi cu Klas s-au oprit de mai multe ori ca să privească prin uşile întredeschise ale acestor locuri de distracţie. N-au văzut decât oameni lacomi să se bucure de reprezentaţii teatrale, de dansuri sau de beţie.

Se aflau numeroase ceainării, unde serveau persoane tinere cu comportări destul de uşuratice, viu fardate. Morgan a constatat că îşi alese în chip fericit deghizarea şi că steaua lui bună îl condusese într-un cartier al oraşului unde se afla mereu o mare afluenţă de străini. Aceştia treceau uşor neobservaţi şi asta îi favoriza pe de-a întregul şi pe eroii noştri.

Totul a mers bine o bucată de timp. Dar Morgan nu se furişase în Nankin ca să hoinărească pe aici ca un client oarecare. Se afla ca să rezolve o treabă, adică pentru a se interesa de soarta ambasadei companiei franceze din Pondicheri.

I-a venit deci ideea să intre într-unul din stabilimentele unde dansatori şi cântăreţe îşi desfăşurau care mai de care iscusinţa.

Toate aceste case abundau, după cum şi-a dat seama Morgan, de negustori din diferite ţări. Era deci firesc de presupus, folosindu-se de malaieză sau de hindusă, pe care le cunoştea foarte bine, că va obţine nişte informaţii care să-i servească scopului său. Localul în care intraseră Morgan şi cu Klas era plin până la refuz. La toate mesele nu se vedeau decât chinezi cu coadă, hinduşi, indochinezi, mongoli şi tătari şi chiar siberieni pe care îi interesa comerţul şi atracţia pentru câştiguri în acest imens oraş al imperiului ceresc.

La Canton Morgan îşi făcuse rost de bani chinezeşti şi i-au fost de folos, căci trebuia de plătit o anumită taxă de intrare.

După puţin timp, de cei doi s-a apropiat o femeie tânără şi

Klas a remarcat foarte bine că aceasta era de o frumuseţe surprinzătoare.

Purta un încântător costum chinezesc, însă trăsăturile îi erau de alt fel decât cele de tip mongol. Nu avea ochii oblici ai frumoaselor din cerescul imperiu. Erau chiar mai migdalaţi, ca cei ai malaiezilor şi era vizibil că provenea din două rase.

Acest amănunt nu i-a scăpat lui Morgan. El a scos din buzunarul halatului său indian de mătase câteva monede şi le-a aruncat pe talerul pe care i l-a întins fata. Aceasta era mai mult decât se oferea în general, astfel încât ea a vrut să înapoieze o parte din piese.

— Păstrează pentru tine, i-a spus cu totul la întâmplare Morgan în malaieză.

El a văzut de îndată că fusese înţeles. Tânăra fată a zâmbit şi a mulţumit în aceeaşi limbă, însă cu voce slabă şi privind în toate părţile neîncrezătoare şi temătoare.

Morgan, a cărui putere de observare era foarte vie, a văzut o jumătate de duzină de chinezi, în mod evident de origine mongolă, privind-o pieziş, dacă se poate folosi această exprimare, vorbind cu nişte oameni care aveau ochii drepţi.

Aceasta nu i-a plăcut lui Morgan, care s-a folosit de ocazie ca să-i pună cântăreţii câteva întrebări privitoare la ambasadă.

— Cum te numeşti? a întrebat-o pe tânăra fată, care a părut la un moment dat că şovăie să răspundă.

— Fo Hi, a spus ea în sfârşit, şi de îndată s-a îndepărtat, ca şi cum ar fi fugit de o primejdie. Şi a ajuns la scenă.

Această cântăreaţă a produs asupra lui Morgan o impresie bună. Ea nu avea chipul fardat, nici aerul neruşinat şi impudic ca a celorlalte. Dimpotrivă, înfăţişarea sa păstra farmecul inocenţei.

— Fără îndoială că este una din acele fete pe care rudele, neîndurătoare, le vând ceainăriilor, a şoptit Morgan la urechea lui Klas, care nu o privise mai puţin favorabil pe frumoasa Fo Hi. Din nefericire, aceasta se întâmplă destul de des şi nu-i greu de imaginat groaznica viaţă pe care o duc bietele fiinţe.

De-abia pronunţase Morgan aceste cuvinte cu voce joasă, că deodată s-a auzit un zgomot ciudat venind de pe stradă, prin intrarea rămasă întredeschisă, însă care se producea cu siguranţă undeva mai departe.

Spectatorii nu lăsau impresia că-i acordă atenţie. S-ar fi spus că aceste zgomote produse cu întreruperi li se păreau foarte naturale.

Se asemănau prin întreruperile lor, că erau vuiete de uragan,

urmate de explozii înfundate, ce se repetau când mai încet, când mai rapid.

— Auzi, Klas? l-a întrebat Morgan pe tânărul însoţitor. Auzi aceste zgomote ciudate? Este o vâlvă nocturnă de un fel neobişnuit. S-ar spune că-i vorba de o luptă îndepărtată. Recunosc aceste bubuituri surde şi întrerupte. Se schimbă nişte salve. Da, cu siguranţă că acolo se trage cu îndârjire!

Asediaţii

Prima îngrijorare a lui Klas s-a referit la siguranţa corăbiei.

— Pariez, i-a spus el lui Morgan, că aceşti chinezi s-au hotărât să ne atace corabia.

Fără să răspundă, Morgan şi-a ciulit atent urechile ascultând zgomotul îndepărtat, ce se prelungea şi îi preocupa destul de puţin pe spectatori.

— Nu, a afirmat el în sfârşit, dacă este vorba de o luptă, în ea nu este angajată corabia noastră. Acest tărăboi e produs în interiorul oraşului. Poate este vreo sărbătoare sau se trag cu vigoare petarde, un lucru care nu-i deloc rar în China.

— Căpitane, a şoptit Klas, la un moment după aceea, frumoasa cântăreaţă a părăsit scena. Însă fără voia ei. Chinezii aceia bătrâni cu coada lungă şi cu înfăţişare respingătoare au chemat-o, tratând-o cu asprime.

Morgan văzuse de-acum ce se petrecuse. Un chinez în vârstă cu un aer crud, evident proprietarul localului, se urcase pe scenă. El a tras-o pe Fo Hi şi i-a arătat de mai multe ori o uşă. Tânăra fată se opunea, însă bătrânul chinez devenea din ce în ce mai ameninţător. Arunca priviri furioase cântăreţei şi îi vorbea pe un aton atât de violent, încât sărmănuţa tremura din toate încheieturile.

Morgan şi-a aruncat mai departe privirile înspre locul unde remarcase mai adineauri chipurile întunecate ale celor şase mongoli. Aceştia s-au ridicat şi au înaintat înspre o uşă ce conducea în interiorul localului. Morgan cunoştea prea puţin dispunerea caselor de acest gen. Dincolo de sala publică a teatrului, se găseau mereu o mulţime de săliţe mici de ceai, unde chinezii se serveau cu primejdioasele plăceri ale opiumului. Evident că cei şase mongoli trebuie s-o fi dus într-una din acele săli, care erau ocupate în general noaptea, şi Fo Hi era reţinută acolo ca să-i servească.

În acest oraş imens, unde atâtea fiinţe omeneşti se luptau cu asprime pentru viaţă şi pentru bucuria de a o gusta, fără îndoială că nu se găseau oameni care în împrejurările prezente să ia apărarea nefericitei fete. Însă Morgan nu era un om obişnuit şi puţin îi păsa ce ar fi făcut alţii. S-a hotărât dintr-odată să acţioneze, urmându-şi îndemnul inimii.

Pe deoparte, Fo Hi putea să-i dea nişte informaţii importante,

şi pe de alta, Morgan nu şovăia niciodată să sară în ajutorul inocenţilor oprimaţi. Se ştie că era omul care nu se temea de nimic şi cine l-ar fi împiedicat să-şi facă datoria, s-ar fi înfruntat cu toate puterile infernului.

— Klas, i-a poruncit el însoţitorului său, urmează-mă! Însă nu face nimic înainte de a-ţi da ordin.

Nimeni nu i-a oprit pe cei doi oameni, căci în momentul acela o dansatoare, într-un costum de o bogăţie strălucitoare, executa pe scenă un dans extrem de liber, încât sala a primit-o cu hohote de râs nebuneşti, cucerind astfel atenţia, spre marea plăcere şi folosul lui Morgan.

În câteva clipe a fost cu Klas pe culoar şi a văzut clar pe patronul localului îmbrâncind-o pe Fo Hi şi împingând-o spre o uşă, în timp ce cei şase uriaşi mongoli îl urmau grăbiţi.

Hotelierul a închis uşa după ei şi după victimă şi s-a găsit în faţa lui Morgan.

— O încăpere de ceai pentru mine şi pentru însoţitor! a cerut Morgan în malaieză, ştiind bine că pentru a ţine o casă de acest fel la Nankin trebuia să te familiarizezi cu toate limbile din orient. În acelaşi timp el şi-a tras din buzunar o sumă mult superioară cele care se plătea de obicei pentru şederea într-unul din aceste cabinete particulare chinezeşti, ceea ce l-a făcut pe „patron” să se strâmbe de satisfacţie.

Morgan a indicat cu mâna uşa încăperii alăturate celei în care intrase Fo Hi cu cei şase mongoli. Patronul s-a grăbit să o deschidă. În interior se aflau câteva mese şi scaune pe care dormeau obişnuiţi fumători de opiu. El a dispărut imediat ca să caute o dansatoare care să-i servească pe aceşti generoşi vizitatori. După o clipă a apărut o frumuseţe puţin cam ofilită, care a oferit fără întârziere ceai lui Morgan şi Klas. Acesta din urmă a lăsat-o să umple micile ceşti şi a pus mâna pe ceainic, căci avea ca principiu să guste tot, şi ca să simtă bine savoarea unui lucru, lui îi trebuia mult mai mult.

În ce-l privea pe Morgan, el era atent la ceea ce se petrecea în camera de alături, separată de a lor doar de o despărţitură de bambus. Se auzeau clar râsetele mongolilor.

Dansatoarea se silea din toate puterile să fie pe placul clienţilor, puţin obişnuiţi cu aşa ceva. Însă rămânea fără mare rezultat, căci gândul lui Morgan erau aiurea şi nu avea nici un gust pentru galanterii de joasă teapă.

Râsetele din încăperea mongolilor deveneau din ce în ce mai gălăgioase.

Deodată s-a auzit un zgomot de masă răsturnată, de porţelan spart, apoi strigătele unei femei care cerea ajutor şi căreia se încerca să i se închidă gura. Un ultim strigăt sfâşietor a fost urmat de plânsete şi suspine înăbuşite. Nici o îndoială, nefericita era maltratată de aceşti mongoli brutali şi în toată casa nimeni nu se interesa de soarta ei.

Dar totuşi se afla cineva. Morgan, eroul, s-a ridicat năvalnic. Sub îmbrăcămintea de mătase ce-i atârna până la pământ, el era încălţat şi avea hainele şi armele, pe care le purta de obicei, când îşi conducea piraţii la luptă.

Într-o clipită, cu o lovitură de picior, care a zguduit toată casa şi a făcut-o pe dansatoare să scoată un strigăt de groază, el a smuls peretele de bambus, împrăştiind în toate părţile praful tencuielii, ipsosul şi beţele zugrăvite grosolan.

S-a deschis o breşă, pe care o a doua lovitură de picior, aproape la fel de puternică ca şi prima, a lărgit-o, aproape separând pe de-a întregul încăperile. În acelaşi timp, căpitanul şi însoţitorul său au scos exclamaţii de indignare şi de mânie. Însă mongolii, preocupaţi de josnica lor treabă, nu s-au deranjat deloc ca să-şi dea seama de cauza acestui vacarm.

Prin trecerea astfel deschisă, s-au aruncat cei doi, aşa-zisul negustor hindus şi fidelul său servitor.

Era şi timpul. Fo Hi îşi pierduse toată puterea de rezistenţă. Cinci din aceste brute o ţineau nemişcată, în timp ce al şaselea se ocupa să-i pună căluş.

Însă iată că apăruse salvatorul! Morgan, dispreţuind să-şi folosească armele împotriva unor atât de trişti mizerabili, şi-a ridicat pumnul şi cu puterea şi iuţeala trăsnetului a lovit capul aceluia care-i punea căluşul lui Fo Hi.

Îngrozitoarea lovitură de pumn, capabilă să doboare un bivol, sub care enormul mongol s-a rostogolit pe podea, a antrenat-o şi pe Fo Hi în cădere.

— Eliberează-o, Klas, i-a cerut atunci Morgan cu jumătate de voce tovarăşului său, văzând că galbenul n-o lăsa din braţe pe tânăra fată. Vreau să-mi reglez conturile cu ceilalţi.

Lui Klas i-a plăcut foarte mult să-l ajute pe căpitan. Văzând pe ceilalţi cinci mongoli, de aceeaşi înălţime, se grăbise spre şeful său, gândindu-se că nu erau nişte adversari de temut şi că nu le va fi greu la amândoi să le vină de hac.

Morgan, proptit pe piciorul stâng, îi aştepta cu răceală, fără a da un pas înapoi. Toţi cei cinci s-au năpustit asupra lui. Însă cinci lovituri ai pumnului său de oţel, trecând ca un ciocan de fierărie,

s-au succedat fără întrerupere şi fiecare lovitură a aruncat cu zgomot surd un mongol pe covor.

Toate acestea s-au petrecut cu iuţeala fulgerului. Însă ultimul mongol scotocind sub veşmintele sale de mătase scosese deja un cuţit lung şi curbat, pe care l-a îndreptat spre pieptul lui Morgan.

Nu ţinuse însă seama de iuţeala căpitanului, care în momentul când chinezul urma să-l lovească, el l-a aruncat cu o lovitură de cizmă bine administrată, de peretele de bambus, acesta urlând de durere şi turbare. În acelaşi moment, Klas care în sfârşit o eliberase pe tânăra fată, a alergat să-i sară în ajutor.

— Aşteaptă un pic, blestemat de chinez! Te voi învăţa cum să te joci cu cuţitul, murdară faţă galbenă! Vei vedea cum te face cineva harcea-parcea.

Şi îmbinând acţiunea cu vorba, Klas a început să-l prelucreze din toată inima pe supusul cerului cu formidabilii lui pumni.

Voinicul flăcău ar fi terminat-o cu omul cu cuţitul, dacă n-ar fi fost chemat de Morgan, căruia i s-a supus imediat.

— Klas, i-a spus căpitanul, lasă-l pe ticălosul acela şi urmează-mă, ca să părăsim cât mai repede această casă.

În clipa aceea, a venit în goană proprietarul, care auzise zgomotul luptei, şi văzând pereţii sfărâmaţi, ar fi strigat după ajutor, dacă Morgan i-ar fi lăsat timp.

Un pumn bine tras l-a trimis pe covor alături de mongolii leşinaţi.

N-a mai văzut pe nimeni. Dansatoarea era salvată şi aştepta alături. Spectatorii din sala teatrului erau cu toţii atraşi de spectacol. Totul se petrecuse deci fără vâlvă.

De altminteri, în stabilimentele de acest fel se produceau în fiecare zi certuri şi încăierări şi ar fi trebuit să fie evenimente mult mai grave ca să-i smulgă pe cereşti din toropeala şi indiferenţa în care se complăceau.

Morgan s-a întors apoi spre Fo Hi, care fusese atât de eroic apărată. El a văzut recunoştinţa reflectată de frumoşii ei ochi inocenţi.

— Ai părinţi, copilul meu? a întrebat-o în malaieză viteazul căpitan. Ai vreun cămin unde ai vrea să te duci?

— Nu, a răspuns Fo Hi, cu o tristeţe sfâşietoare. Tatăl meu nu s-a preocupat deloc de mine după ce s-a recăsătorit şi mama vitregă m-a vândut chiar astăzi în această casă, la aceşti oameni revoltători. Îţi mulţumesc, nobile străin, că mi-ai salvat onoarea. Acum nu-mi rămâne de făcut decât un lucru, să mă arunc în

canal ca să pun capăt existenţei mele mizerabile. Canalul este aproape şi adânc şi apele sunt tăcute.

— Nu, vei trăi, a răspuns căpitanul. Trebuie ca să trăieşti, fetiţo! Voi avea grijă să nu cazi în mâinile acestor ticăloşi de chinezi. Dar spune-mi, ştii ce înseamnă acel zgomot îndepărtat, care se aude din când în când? Ce sunt acele bubuituri ce se trag în depărtare? Este vreo sărbătoare?

— Vai, nu! a răspuns Fo Hi privind temătoare în jurul ei. Acolo departe se luptă. Însă aici oamenii nu-şi bat capul cu aceste amănunte. Aceia sunt soldaţii împăratului şi ei susţin această luptă.

— Şi împotriva cui se bat aceste trupe? a întrebat Morgan cuprins de un presentiment ciudat.

— Împotriva străinilor albi veniţi dintr-o ţară de departe, a răspuns Fo Hi, care încă mai tremura.

Despre asta am auzit vorbindu-se de mai multe ori chiar astăzi. Ei au refuzat să fie de acord cu o propunere a viceregelui, care a ordonat trupelor să-i atace şi să-i nimicească pe toţi, în afară de o tânără fată care este cu ei. Trupele au ordin s-o ia pe această tânără fată şi să o ducă la palatul viceregelui. Am auzit toate acestea din discuţiile clienţilor localului, în timpul zilei şi în seara aceasta.

Morgan a aruncat o privire semnificativă tânărului însoţitor.

— Aceştia sunt francezii, Klas! i-a spus în grabă. Ascultă, fată, poţi să mă conduci înspre locul unde se desfăşoară această bătălie? Cunoşti calea printre străzile acestui oraş imens?

Fo Hi a răspuns afirmativ, cu toate că ea nu-şi explica defel ce avea de-a face un hindus din Indochina cu nişte francezi.

Nu era vreme de pierdut cu întrebări de prisos. Ambasada era în primejdie, în mare primejdie. Trebuia deci de acţionat cât mai degrabă.

El a luat-o cu sine cu în mare grabă pe tânăra fată spre poarta din spate, care dădea într-o curte pustie. Klas îl urma de aproape pe căpitan şi cele trei personaje ale noastre au înaintat rapid de-a lungul canalului spre locul unde focul muschetelor făcea ravagii.

În ultimul moment

Numai în China se petreceau nişte lucruri ca cel care avea loc în acel moment la Nankin. Nu se putea decât în nişte oraşe imense ca acesta să fie cu putinţă să vezi comercianţi şi lucrători îndreptându-se liniştiţi spre afacerile şi locurile lor de muncă, în timp ce într-o parte a întinsului oraş alţi oameni să se încaiere în lupte înspăimântătoare.

Membrii ambasadei mai erau încă la Nankin, unde ocupau un mic plat pe malul canalului. Acest palat făcea parte dintr-un grup de clădiri mari şi fastuoase pe care le ocupa viceregele cu personalul curţii şi funcţionarii săi. La început, puţin după sosirea lor la Nankin, se părea că trimişii companiei indiene erau pe punctul de a obţine nişte aranjamente avantajoase şi era de crezut că nu va întârzia să se încheie un tratat comercial. Din nefericire, şeful ambasadei, domnul Jamontier, văduv de câţiva ani, a cedat sentimentelor faţă de iubita lui fiică, care a vrut să însoţească ambasada în imperiul milenar. Această tânără fată era de o frumuseţe remarcabilă, care l-a răpit pe vicerege, acest personaj puternic dorind ca tânăra franceză să se numere printre femeile sale.

Domnul Jamontier nu bănuia nici un complot care să se urzească împotriva fiicei sale, şi în consecinţă, a lui însuşi. Într-o bună dimineaţă, n-a fost mai puţin mirat să vadă sosind o delegaţie a viceregelui însărcinată să-i facă o declaraţie formală.

Şeful ambasadei a crezut mai întâi că era vorba de o glumă, de care a râs din toată inima. Însă pofta de râs i-a trecut când deputăţia i-a expus pretenţiile categorice ale viceregelui.

Negustorul francez, dintr-o bună şi veche burghezie, s-a înroşit atunci de furie şi a trimis la dracul deputăţia, jurând că fiica sa nu se va căsători niciodată cu un chinez, fie el chiar împăratul în persoană.

Cereştii au primit cu un calm aparent acest protest. Ei s-au retras fără a rosti un cuvânt, şi fără a-şi încrunta sprâncenele. Însă au revenit curând cu o însărcinare, de această dată cu un mesaj pe un ton ultimativ.

— O vreau pe fiica ta ca soţie, spunea viceregele. Aştept să o adaug celorlalte soţii ale mele. Dacă accepţi, tratatul de comerţ va fi încheiat şi vei putea să te retragi liber cu întreaga ta suită. Însă dacă refuzi, toate concesiile deja acordate vor fi anulate şi

nu se va termina cu asta, căci pot să iau cu forţa ceea ce nu mi se dă de bunăvoie.

La această somaţie, bătrânul Jamontier a avut un răspuns negativ şi mai hotărât. Dar, începând din acel moment, membrii ambasadei s-au găsit într-o situaţie neplăcută.

Viceregele, înfuriat, nu s-a mărginit la ameninţări şi a început să folosească cele mai rele procedee împotriva oaspeţilor. El a interzis locuitorilor din Nankin să le ofere alimente francezilor.

Însă chinezii, lacomi, incapabili să reziste atracţiei câştigului, ofereau micului palat alimente prin contrabandă, unde se retrăsese pumnul de europeni.

Atunci viceregele a recurs la mijloace mai dure. El a încercuit palatul cu soldaţii săi. Francezii s-au arătat demni de renumele lor războinic, şi mica trupă, din fericire bine înarmată, a ţinut piept trupelor regulate chineze, cu un curaj plin de zel şi au respins cu succes numeroasele atacuri.

Însă nu ajunseseră la capătul încercărilor.

Viceregele voia cu orice preţ să i se predea tânăra Antoinette Jamontier şi a ordonat soldaţilor să nu cruţe pe nimeni, în afară de tânăra fată.

În noaptea sosirii lui Morgan, răbdarea tiranului ajunsese la capăt. El a trimis o nouă delegaţie cerând predarea imediată a tinerei franceze. De această dată, eroica fată a răspuns prin intermediul unui interpret că nu va consimţi niciodată să devină soţia viceregelui şi că un francez nu va fi niciodată sclavul unui păgân chinez şi că ar prefera mai bine moartea.

La acest răspuns, viceregele a fost cuprins de turbarea unui nebun. El a venit personal în mijlocul soldaţilor ca să le stimuleze înflăcărarea înainte de a porni la asaltul final.

— Capturaţi micul palat! a strigat el ca un scos din minţi. Fără nici o amânare! Masacraţi-i pe toţi diavolii albi şi să n-o cruţaţi nici pe această fată orgolioasă ce se află cu ei, de vreme ce ea nu se predă de bună voie. Faceţi-i să moară la foc mic. Inventaţi torturi şi puneţi-le capetele în suliţe, pe care să le înfigeţi în metereze. Înainte, bravi războinici! Exterminaţi această seminţie rea venită din Europa şi care este o altă denumire a infernului!

Vuietul acestei lupte supreme ajunsese la urechile lui Morgan. Francezii se aflau la ultimele puteri. Muniţia era pe sfârşite. Însă se luptau cu curaj, cu sumbra furie a disperării.

Nu se bizuiau pe nici o milă din partea cereştilor: nu le rămânea deci decât să-şi vândă viaţa cât mai scump cu putinţă. Apărau baricada ce interzicea soldaţilor imperiali accesul în micul

palat cu o energie de neclintit.

Era un spectacol înfricoşător. Trupele chineze îşi reînnoiau neîncetat atacurile asupra intrării în edificiu, favorizaţi de torţe ce răspândeau o lumină roşiatică. Se năpusteau spre baricadă ca nişte turbaţi, lacomi să-şi potolească ura împotriva sângelui străin al acestor francezi.

Apărarea era condusă de Jamontier. Prin cuvintele şi exemplul său, el le aprindea curajul celor din jur, şi cu toate că depăşise vârsta maturităţii, el învârtea cu vigoare deasupra capului credincioasa lui sabie, cu care a străpuns un mercenar chinez ce încerca să sară peste baricadă.

Francezii trebuiau să-şi concentreze atenţia asupra faţadei palatului întoarsă înspre oraş. Căci chinezi din direcţia aceea asaltau.

Pe jumătate morţi de oboseală, ei îşi încordau nervii ca să apere baricada până la capăt.

Însă chinezii erau vicleni. Au descoperit un loc mai slab apărat, unde terenul era puţin mai apropiat de canal. Ei şi-au întocmit un nou plan, pe care voiau să-l pună de îndată în practică.

Ceaţa ce se lăsa pe timpul nopţii le favoriza intenţia. Din cele două părţi ale canalului erau mereu împiedicaţi de jonci. Ofiţerii viceregelui au pus stăpânire pe mai multe din acestea, fără mare ceremonie, şi umplându-le cu soldaţi, au abordat palatul din spate, ca să invadeze grădina. Partea aceea nu era apărată decât de nişte servitori hinduşi, pe care francezii îi luaseră cu ei. Aceştia aveau consemnul să supravegheze locul şi să-i avertizeze pe stăpâni dacă observau cea mai neînsemnată primejdie.

Chinezii procedau cu îndemânare şi fără zgomot. Sub protecţia ceţii, duceau uşor corăbiile sub zidul grădinii. Uşa era închisă şi peretele nu prea înalt.

S-au căţărat pe el ca nişte pisici şi i-au văzut pe servitorii hinduşi, care cedând plictiselii, se lăsaseră cuprinşi de un somn adânc.

Totuşi, unul din ei veghea, cu privirea tulbure şi cu mintea toropită. El i-a văzut cu spaimă pe invadatori, şi înainte ca să poată da alarma, a fost înjunghiat.

Ceilalţi servitori de pază din grădină au avut aceeaşi soartă. Au fost masacraţi fără milă şi trecuţi din somn în moarte.

Chinezii erau acum stăpâni pe grădină. De aici, puteau cu uşurinţă să treacă în curte, să pătrundă în interiorul palatului şi să-i surprindă pe francezi din spate.

Nici un eroic apărător nu se aştepta la acest atac perfid. Ei se luptau cu înverşunare şi mai sperau să-i respingă pe chinezi.

Ocheau cu grijă, netrăgând nici un foc fără folos, căci se temeau nai mult decât orice de terminarea muniţiei, în timp ce chinezii trăgeau rău şi fără noimă, şi prin urmare fără nici un rezultat.

Dar deodată înăuntrul palatului au răsunat nişte strigăte sălbatice. Viteazul Jamontier, care primise o rană uşoară, s-a întors grăbit. Cum poate fi descrisă uimirea lui când a văzut curtea plină de chinezi?

— Stânga împrejur, vitejilor! a strigat către camarazii săi. Suntem prinşi între două focuri. Aceşti chinezi galbeni s-au introdus în grădină trecând peste canal. Repede, faceţi faţă! Primejdia este imediată.

Francezii se credeau ca şi pierduţi. În faţa curţii nu se afla nici o baricadă. Chinezii puteau să invadeze în masă această parte fără să întâlnească cel mai mic obstacol.

Albii rezistau cu greu. Erau ameninţaţi în chip fatal să fie zdrobiţi de numărul atacatorilor şi înţelegeau bine că lupta corp la corp va însemna începutul masacrului. Însă curajul nu le slăbea defel.

— Asupra acestor ticăloşi! a strigat Jamontier. Să-i dăm peste cap pe aceşti câini de chinezi! Să ne retragem din curte! Să eliberăm locul, sau suntem pierduţi!

Bravii au executat, însă fără speranţă. Se vedeau împresuraţi din toate părţile de galbeni, care-i asurzeau cu urletele lor sălbatice.

O descărcare de pistoale i-a ţinut o clipă la respect. Chinezii lăsau impresia că şovăiau, însă se adunau pentru a se repezi din nou.

Ambasadorul companiei a făcut un adăpost din corpul lui în faţa fiicei sale, pe care voia să o apere până la cea din urmă suflare.

Deodată a văzut ridicându-se în faţa lui două umbre, ce se deosebeau cu totul de ceilalţi chinezi prin costume şi înfăţişare.

Printr-un elan de neoprit, cei doi au străbătut rândurile atacatorilor şi s-au găsit ca printr-un miracol alături de francezi.

— Vai! Dumnezeule din cer! Iată-i venind spre noi! a strigat Jamontier văzându-i pe cei doi îndrăzneţi. Atenţie la aceşti nou veniţi şi ochiţi-i cum trebuie!

— Nu! Fiţi atenţi la chinezi şi nu la noi! a răspuns în franţuzeşte o voce tunătoare. Noi suntem prieteni şi am venit să

vă ajutăm, Hei! Klas, la treabă şi să lovim cu putere. Să zdrobim pe viermii galbeni, noi, ale căror braţe nu sunt obosite. Jos deghizarea şi la dracul cu chinezii!

Într-o clipă, şi-au scos robele de mătase pe care le-au aruncat-o cât colo şi înaintea ochilor francezilor înmărmuriţi au apărut doi oameni surprinzători: unul impunător, înveşmântat cu o îmbrăcăminte de un roşu aprins, înarmat cu o sabie şi pistoale lungi şi aproape de el un flăcăiandru îmbrăcat ca matelot, ţinând şi el un pistol în fiecare mână şi purtând la şold o sabie grea de abordaj.

Mai repede decât s-ar crede, au bubuit patru focuri de pistol, şi Morgan, căci acesta era, însoţit de credinciosul Klas, căruia nu i-a recomandat zadarnic să ochească şi să tragă asupra şefilor chinezi. Cele patru lovituri au pornit şi patru ofiţeri, cei care conduceau şi întărâtau pe soldaţi, au căzut cu craniile zdrobite. Imediat s-a răspândit confuzia în rândul trupei lipsită de comandanţi. A urmat o şovăire. Morgan nu a ezitat să pătrundă în gloata mercenarilor demoralizaţi şi nimic nu i-a rezistat eroicii sale furii.

Francezii şi-au recăpătat îndată speranţa şi au făcut un efort suprem. Morgan le-a strigat:

— Urmaţi-mă!

S-a angajat o luptă îngrozitoare cu arme albe, cu o asemenea îndârjire şi voinţă de a învinge, încât chinezii s-au salvat în derută prin grădină, scoţând strigăte puternice şi aruncându-se ca nişte broaşte în canal.

Singur, bătrânul Jamontier rămăsese lângă fiica sa, pe care continua s-o protejeze cât putea mai bine, în ciuda rănii sale. Klas, căruia Morgan îi dăduse ordin să se ţină în ariergardă, a auzit deodată un strigăt pătrunzător. El s-a întors şi a observat un chinez care ochea cu un pistol pe Antoinette. Galbenul era gata să apese pe trăgaci, când Klas a sărit asupra lui. Nu a avut vreme să se servească de armele sale, însă cu iuţeala trăsnetului l-a prins de coadă pe ceresc şi cu o lovitură violentă l-a aruncat la pământ. Înainte ca chinezul să înţeleagă ce se petrecea, Klas i-a smuls arma şi i-a zdrobit craniul cu împuşcătura propriului să pistol.

S-a auzit vocea sonoră a lui Morgan:

— Repede, repede, urmaţi-mă! Cu toţii la jonca ce-i amarată la ţărmul canalului! Să ne grăbim, sau vom fi curând zdrobiţi de numărul lor!

La această chemare, Klas i-a luat cu sine pe Jamontier şi pe

fiica acestuia. Au străbătut repede grădina. Chinezii fugeau cât puteau în toate direcţiile, în prada unei panici de nespus.

Morgan se simţea acum stăpân pe situaţie. Urmat de membrii ambasadei, de Klas şi de Fo Hi, care nu-i părăsise în acest tumult, au ajuns repede la jonca de pe canal. Când s-au urcat cu toţii, a dat ordin să se vâslească cu întreaga puterea şi francezii s-au grăbit să execute porunca extraordinarului bărbat, pe care aproape că-l socoteau un trimis al Cerului ca să-i scape de chinezi.

Însă nu credeau încă în eliberarea lor. Erau mereu în imperiul chinez şi nu vedeau nici un mijloc de a ieşi din el. Dar Morgan ştia mai multe.

Printr-o întâmplare fericită, canalul pe care cobora jonca era chiar acela căruia Morgan îi smulsese grilajul de la revărsarea în fluviu.

Se vâslea cu disperare, simţindu-se instinctiv că acest om ciudat îmbrăcat în roşu avea într-adevăr puterea să-i salveze.

Se auzeau urletele furioase ale chinezilor, care revenindu-şi, se apropiau. Căci în sfârşit, au înţeles manevra francezilor şi o mulţime de soldaţi au pornit în urmărirea joncii. Însă aceasta luase un avans şi strigătele duşmanilor erau încă destul de îndepărtate.

În sfârşit, ambarcaţia a ajuns sub bolta zidului oraşului. Cu o voce puternică, Morgan i-a chemat pe piraţii ce aşteptau în barca lor.

— Toată lumea în şalupă! a comandat Morgan. Ea ne va conduce pe toţi pe corabia mea, la ancoră pe Fluviul Albastru!

Francezii nu mai ştiau ce-i cu ei. Credeau că visează. Au urmat maşinal îndrumările hotărâtului căpitan.

Morgan purta în braţe pe fiica ambasadorului, în timp ce Klas îl susţinea pe tatăl ei, mai mult sleit de emoţie decât de rana lui.

S-a stârnit un imens entuziasm când piraţii l-au întâmpinat pe şeful lor, care se reîntorcea atât de repede şi cu un succes atât de nesperat din temerara lui expediţie.

În mai puţin de jumătate de oră după aceea, prizonierii viceregelui din Nankin se găseau la bordul corăbiei negre. Fo Hi era printre ei. Morgan o luase sub protecţia sa. În afară de faptul că-i apăra pe cei slabi şi îi scăpa pe oprimaţi, Morgan nu uita că în mare parte datorită concursului acestei fete putuse să ducă cu bine până la capăt îndrăzneaţa lui acţiune.

Viteazul Jamontier nu înceta să-l admire cu recunoştinţă pe salvatorul său şi cel al îndrăgitei sale fiice, şi în acelaşi timp, al

întregii ambasade.

— Eşti o inimă nobilă şi generoasă, i-a spus el. Noi îţi datorăm cu toţii viaţa. Însă cine eşti? Îmi spui numele salvatorului nostru? Ce corabie este aceasta şi cum a putut pătrunde până în ţara pe care fiii cerului o ţin atât de straşnic închisă străinilor.

— Această corabie vă va conduce acolo de unde aţi venit, la reşedinţa voastră din Pondichery, domnule Jamontier, a răspuns Morgan nu fără mândrie. Şi dacă ţineţi absolut să aflaţi cine va eliberat, eu mă numesc Philippe Morgan, regele mării.

Cuprins

O solie la strâmtoare..3

Perfidie chinezească..9

O lovitură îndemânatică..15

Pe o cale primejdioasă..20

Asediaţii..26

În ultimul moment..31

Cuprins..38

BRAȚUL ÎNARMAT AL MILENARULUI IMPERIU CERESC, LĂCAȘUL INVENTATORILOR PRAFULUI DE PUȘCĂ ȘI AL BUSOLEI